

משרתת במילואים חסון

„לעשות מילואים זה לצאת מהכל!“

מימשל תקין צריך לדאוג לכך שיהיו זכויות שוות וחובות שוות לכולם, וזכותו של אורח לערער, כאשר נעשה לו עוול. „הדתיים טובעים: יהרג ובל יעבור, כלומר, הדתיות לא תתגייסנה ואפילו תהרגנה על כך. אולם יהרג ובל יעבור נאמר בהלכה לגבי שלושה מיקרים: ● שפיכות דמים, וזה מתייחס רק לב-נים. ● עבודה זרה, מה שאינו שייך למיקרה זה. ● גילוי עריות. ● משמע, שהמצהירות פטורות מהצבא בשל זנות. אבל מצפוני לא נותן לי לשלוח את בנותי לזנות!“

„באופן אישי טיפלתי בעניין בכמה דרי-כים: הבאתי את העניין לידיעתם של כמה ח"כים. פניתי באופן רישמי במיכ"ת לצבא, ועירערתי על גיוסן של בנותי. מבחינה ציבורית חתמתי עם עוד שנים על עצומה, המיועדת לוועדת החוק והביט"חון של הכנסת. ● בינתיים אני חושבת לחכות ולראות איך זה יתפתח. גם אסיה וגיליה מחכות, ואיתן מחכות עוד מאות בנות. הצדק צריך לנצח.“

פנעים

החשוד הוציא הוחד שוב

כל הפיצוצים וכך

האיומים בקריית-אינו

מוכילים לכיוון

מזור אחד

„לפני המעצר האחרון הוא מצא עבודה במסד הממשלתי, אך מייד אחרי ששחרר — עמד לקבל מיכתב פטורין. רק בהשי-תדלירות רבות ניתנה לו הזדמנות נוספת להמשיך. האם ייתן לו הזדמנות כזו גם המישטרה?“

סימן-שאלה זה חתם את הסיפור על אברהם כץ משכונת פרדסי-כץ, שבו טען: „אני חשוד ניצחי“ (העולם הזה 2127). לא חלפו ימים ספורים, והוא מצא את עצמו שוב מאחרי סורג ובריה.

כץ, שעבד באותה עת כמוביל-עגלות בחדר-ניתיחוב בבית-החולים הממשלתי על שם שיבא, בתל-השומר, הוחדש יחד עם עוד שמונה צעירים מחבריו, שלרובם גורלת דומה לזו שלו, בשורת עבירות חמורות שכללה: אימונים על עובד ציבור בפגיעה בגופו וברכשו, קשירת קשר לביצוע פשע ושוטטות למטרת עבירה.

כל החשודים טענו ושיש להם אליבי ל-מעשיהם בערב המעצר ורבי-פקד היכל בעצמו פירט את האליבי: הם היו תחת מעקב מישטרה, וכל תנועותיהם היו ידור-עות לו ולשטריו, אך היכל טען לפני ה-שופט ש„לחשודים אין אליבי מניח את הדעת לשעות הנ"ל.“

לחיוק בקשתו ציין עוד היכל לפני שור-פטרה שלום התל-אביבי יוסף בן-שלמה, כי בבדיקה מעבדתית נמצאו על ידיהם של אברהם כץ, ושניים מחבריו, סימנים המעידים על מגע עם מתכת. זה יכול היה להוכיח שכץ וחבריו באו במגע עם מזלג, כפית, עמדת-שמל אי, אולי, דופן של גיפ, מובן שקצין המישטרה לא ייתר על (המשך בעמוד 52)

אני קצת עובנית עכשיו, או עבדתי בכל מיני עבודות סטודנטיליות ולמדתי ועשיתי מילואים, 30 יום בשנה. במילואים האחרונים כתבתי מיכתב שבו הסברתי ש-אני מתקרבת לגיל 26, והמילואים מפרי-עים לי לנהל חיים סדירים. ביחודה הס-בירו לי שלקראת גיל זה ישחררו אותי. שאלתי „מה עם השיחרור?“ וקיבלתי את המיכתב הבא, ב-26 באפריל '78: „קראתי את מיכתבך מה-21 באפריל, „הטיפול בשיחרורך נמצא בידי הפי-קוד. אני מקווה שהוא יסתיים בקרוב. אין לך יותר מה לדאוג לשירות-מילוי-אים. היות ששעך שלא תקבלי את תעודת-הפטור, לא תיקראי לשירות-מילואים. ● בברכת חג-שמחה, ק.א., קצין קישור.“

הרגשתי עצמי חופשיה לפתוח בחיים משלי. עד עכשיו הייתי בלחץ של לימוד-די-עבודה-מיבנים-מילואים, והזור חל-לה, יכולתי סוף-סוף לנשום לרווחה ולתכ-ןן את העתיד. לנסוע אולי לחו"ל. לנוח קצת. להתפנות לנגינה.

ידעתי כי כשאתחיל לעבוד, לא יורקו אותי מן העבודה, כמו שעשו לי ולחברתי, עינת וולף, שורקו מהעבודה אחרי שקיב-לה צרמילואים, בתואנה שעבודתה אינה סדירה.

התחלתי לעבוד ולחסוך כסף, במישרד לעבודות-פיתוח, כמזכירה, ובקונסרבטור-יון ברמת-הן.

ופתאום, אחרי חודשיים, מודיעה לי אמי כי קיבלתי שוב מיכתב מן הצבא: „צר לי, אך החוק ביחס לשיחרור נשים שאינן נשואות השתנה, והינינו גיל השי-רוך הוא — 38. לפיכך עליך להמשיך לשרת.“

„בברכה, ק.א., קצין קישור.“ אם לא היו עוורים לי בבית הייתי יושי-בת ובוכה, הייתי מנסה למצוא אחרות לצרה ובאמת בנות אחרות יותר החלטיות ממני אמרו לי שהן תסרבנה ללכת למי-לואים, כי בזה שהן הולכות, זה צידוק של המצב.

אחרי שנרגעתי מן ההלם הראשון, עש-יתי לעצמי חשבון-נפש. נכון, אני טיפוס של ילדה טובה, אני לא בשביל לעשות רעש, אבל אם יש חוסר-צדק במדינה שאת חיה בה, הפתרון הוא פשוט לא להס-כים, שאיך שהוא זה יתפוצץ.

אני לא מוכנה לעשות עבודה של מישוה אחר. לעשות מילואים זה לצאת מהכל. בנות במילואים זה לא כמו בנים במילוי-אים. בנות מקבלות את זה הרבה יותר קשה. יש הרגשה כאילו כולן השתחררו, ורק את נשארת כשבנות אחרות נהנות על השבונך.

עד כאן סיפורה של אסיה. שרה חסון, אמה של אסיה, החליטה לקחת את העניין לידיה.

אזמרת היא: אנחנו את חלקנו תרמנו. אני הייתי במחתרת, הייתי צבה"ל בתש"ח, והילדים היו אמורים ללכת בדרכי. אבל כאן מדור-בר בעניין של אצולה חברתית, שאינה הו-לכת לצבא, ולעומתה עם-הארץ החילוי-ניים, חוטבי-עצים ושואבי-מים, למעשה, כל אחת כאוות-נפשה משתמטת, ורק היש-רות והטובות מתגייסות. כמו בתי האחרת, גיליה, שהיא עכשיו בת 18. היא לא הלכה להצהיר. היא הולכת עם החברה שלה.

שיגרת היום-יום של המישטרה, בין טלפון אחד למשנהו, הבין נסיעה לכינוס עם חברותיה לדיון על הפעולות המתוכננות. מצליחה טלי למצוא זמן גם ללימודי המ-תימטיקה לקראת בחינת הבגרות ביום שני הקרוב. „אני לא יודעת איך אעבור אותו בצורה כזאת, אבל מקווה שיהיה בסדר.“

העתיד הצבאי המתדפק על הדלת אינו מטריד אותה ביותר. „נראה שאצטרך לוותר על הקורס שאלין רציתי ללכת, בגלל הצימצומים במספר הבנות המת-גייסות. זה לא לגיוני ש-50 אחוז מה-בנות הן דתיות. אם החוק בא להגן על הבנות האלה, למה לתת לבנות אחרות אפשרות לתפוס עליו טרמפ?“ טלי וחברותיה מתכוונות להפגנה שת-י ערך ביום שישי הקרוב מול הכניסה ל-בוקר, הבסיס שאלין תגיענה ביום הרא-שון לגיוסן, אליהן הצטרפה בנות רבות המזדהות עם מאבקן. „אני מקווה שג-צ"ל, „אומרת טלי, „אם לא נצליח בדרך זו, נצטרך להשוב על דרכים אחרות, אך אינני מאמינה שזה יגיע עד לכך שלא אתגייס בעצמי.“

מילכוד המילואים

„תעשי מילואים 30 יום

בשנה עד גיל 38? —

מצטערים, לא נוכח

פקבך לעבודה!“

„נדחמתי, לא רציתי אפילו להסתכל על הנייר, נעשה לי שחור בעיניים! רק עכשיו קיבלתי שיחרור ממילואים, התחלתי סוף-סוף לתכנן את החיים. ופתאום — בום! שולחים לי צו המבטל את השיחרור, כמו שאומרים: משרה ישחרר רק המוות...“

לאסיה חסון יש עיניים גדולות ותמ-רות ושיער זהוב ארוך, העוטר פני ילדה תמימה. דירתה השכורה ברמת-אביב מ-ש-קפת מקצת מאישיותה — הדירה הקטנה עטורה תמונות וקישוטים. אסיה אהבת אמנות, לפעמים היא פורטת על הגיטרה, המונחת על הריצפה. אך בעיקר היא אהבת לנגן בחליל ולקרוא הרבה. היא גם אהבת לשבת לבד, סתם כך, ולחלום. אסיה אינה מן הנלחמות. טיפוס נחבא אל הכלים, שמעולם לא מרד. „אבל הפ-עם, היא אומרת, „אני מרגישה שאינני יכולה להימלט מן הגורל. אני לא רוצה יותר לדבר על זה, אני רק מרגישה שעשו לנו עוול גדול!“

מספרת אסיה:

לא שאני חושבת שאני היחידה. הדבר קרה, אולי, לעוד עשרות בנות אחרות. אבל, משום-מה, בי זה פגע קשה מאד. השתחררתי משירות-חובה באפריל '73, והתחלתי ללמוד באוניברסיטת תל-אביב, פילוסופיה ולשון עברית. שכרתי את הדי-רה וניסיתי להתקבל לעבודה במישרד ב-רמת-אביב. חוץ ממני היו עוד כמה מוע-י-מדות, שלא ניראו לי מתאימות לתפקיד, כי לא היו להן הכישורים שלי.

אני הייתי הסטודנטית היחידה, והיתה לי הכשרה מסוימת. הייתי בטובה שאת-קבל. הטעות היתה אולי שסיפרתי להם שהייתי בחיל-הקשר. הם מייד אמרו לי: „את בטח עושה יותר מ-30 ימי מילואים בשנה!“ עניתי בחיוב, ואחרי כמה ימים אמרו לי שלא התקבלתי. לא רצו לומר מדוע.

„אין לנו דבר נגדן.“ ההתארגנות של טלי וחברותיה בעניין הצעת-החוק החלה ביום השני לפני שבועיים, לימור בוקר, תלמידת המגמה החזר-לשונית, התי-כוננה לבחינת הבגרות הקרובה בבית-חברתה. כמה שעות קודם לכן הסתיימה הבחינה בידעיהם-המדעית, שכללה פ-רים וסתולדות ישראל ובאגרות. היתה זו אמה של החברה שהתפרצה לחדר בו למדו הבנות, לאחר ששמעה על ההצבעה הקרובה על תיקון החוק בטלוויזיה. „תיראו מה עושים לכן!“ אמרה האם.

סיפחה לימור: „עונבתי את הלימודים התקשורתיים אל כמה בנות שהכרתי, ביני-הן טלי, כדי לארגן אותן ולמצוא דרך למחות נגד העוול הזה. זה שאנו עצמנו מתגייסות כעת הוא עניין מישני, חשוב העניין הציבורי: יש חוק שיתן לכל אחת שרוצה להשתמש, אפשרות לעשות כן.“

„אין לנו שום דבר נגד הבנות הד-תיות“ מצהירה טלי, „אנו פועלות נגד אותן בנות חילוניות אשר תנצלנה חוק זה ותשתמשנה משירות. היום, כשאני עו-“

מנהיגה טרי

„חשוב העניין הציבורי!“

מדת לפני הגיוס, ההרגשה אינה נעימה ובנות רבות מרגישות כמוני. „אנו רוצות שהחוק הקיים יוסף להת-קיים, וסוגות אל ציבור הבנות הדתיות להתנדב לשירות לאומי בן שנתיים כי תרומתן לאמץ הלאומי.“

אני חושב שהיא צריכה להילחם על דעותיה. „אמר אביה של טלי, „אך עליה למלא את החובות האזרחיות וללכת ל-צבא.“

„לתפוס עדין טרמפ?“ טלי עצמה מעולם לא הטילה ספק בכך שתתגייס, והיא אומרת: „אני מקווה שנצליח. אחרי התגובות הרבות ישעורה פנייתנו לצי-בור, אני מאמינה שנוכל לבטל את הצעת החוק. כיום מסתפרת אלינו בנות מכל הארץ, ויש התארגנויות נוספות בנושא.“

בחדרה המרוהט טוב טעם מנסה טלי להמשיך להתכונן לבחינת הבגרות הקר-בות. צילצוליה-טלפון הרבים מפריעים את

הבורסה

קנה „פועלים“ ו„כלל“

מומלץ לקוראים להירשם מייד להנפקת „בנק הפועלים“, שתבצע ביום ראשון הקרוב. כך שביום השני ההשקעה יכולה להשתחרר וביום השלישי ניתן למכור את ההקצאה שתוקעב וכן ניתן לשחרר את הכסף שגייס לצורך החתמת-היתר. כסף זה יש להפנות לקנייה מירבית של ההנפקה החדשה של „בנק כללי“, ביום השני הקרוב. אמיסיה של „בנק כללי“ תוצא בשער של 275, כאשר מציעים לציבור 11 מיליון מניות. נראה כי תהיה החתמת-יתר של אחד על המשיערה, כך שרווח בטוח למזמין (לפי מכירה בשער של 30% יותר משער ההנפקה) יהיה בשיעור של שניים או שלושה אחוזים.

אם המשקיע ירצה להחזיק במניות ולא למכור מייד, הוא ירוויח יותר, שכן מניה זו מזמינה ממש התקפות של משקיעים היכולים להרים את שער-ריה. הסיבה: המספר הקטן של מניות מוצאות וכן השם הטוב של הבנק של רוטשילד.

פרט לשתי מניות אלה השוק רדום ועדות לכך: אחד הבורקרים הפע-ים בבורסה, משה לבאי, יוצא השבוע לחופשה של חודש באירופה. די בכך כדי להראות מה צפוי בחודש הקרוב.